

Sygn. akt VIII U 806/14

WYROK W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 15 stycznia 2016 roku

Sąd Okręgowy w Lublinie VIII Wydział Pracy i Ubezpieczeń Społecznych

w składzie:

Przewodniczący Sędzia SO Dorota Stańczyk

Protokolant p.o. prot. sąd. Kinga Pałubska

po rozpoznaniu w dniu 8 stycznia 2016 roku w Lublinie

sprawy P. S. i A. S.

przeciwko Zakładowi Ubezpieczeń Społecznych Oddziałowi w L.

o ustalenie istnienia obowiązku ubezpieczenia społecznego

na skutek odwołań P. S. i A. S.

od decyzji Zakładu Ubezpieczeń Społecznych Oddziału w L.

z dnia 5 marca 2014 roku znak (...)/ (...)- (...)

zmienia zaskarżoną decyzję i ustala, że A. S. jako osoba współpracująca z osobą prowadzącą pozarolniczą działalność gospodarczą u płatnika składek (...)– BAR (...)(...)P. S. podlega obowiązkowo ubezpieczeniom emerytalnemu, rentowym, wypadkowemu od dnia 1 listopada 2013 roku oraz dobrowolnie ubezpieczeniu chorobowemu od dnia 1 listopada 2013 roku.

Sygn. akt VIII U 806/14

UZASADNIENIE

Zakład Ubezpieczeń Społecznych Oddział w L. Inspektorat w Ł. decyzją z dnia 5 marca 2014 roku na podstawie art. 83 ust. 1 w związku art. 8 ust. 1 pkt 11 ustawy z dnia 13 października 1998 roku o systemie ubezpieczeń społecznych (Dz. U. z 2013 r. poz. 1442, ze zm.) stwierdził, że A. S. jako osoba współpracująca z osobą prowadzącą działalność gospodarczą u płatnika składek (...) P. S. nie podlega od 1 listopada 2013 roku obowiązkowym ubezpieczeniom: emerytalnemu, rentowym i wypadkowemu oraz dobrowolnemu ubezpieczeniu chorobowemu.

W uzasadnieniu decyzji organ rentowy wskazał, że w związku z roszczeniem o wypłatę zasiłku chorobowego dla A. S. wszczął postępowanie w sprawie ustalenia obowiązku podlegania ubezpieczeniom społecznym od dnia 1 listopada 2013 roku z tytułu współpracy przy prowadzeniu działalności gospodarczej. Podniósł, że analiza danych zaewidencjonowanych w Kompleksowym Systemie Informatycznym ZUS tj. krótki okres ubezpieczenia z tytułu współpracy przy prowadzeniu pozarolniczej działalności gospodarczej i maksymalna wysokość podstawy wymiaru składek na dobrowolne ubezpieczenie chorobowe tj. 250 % przeciętnego miesięcznego wynagrodzenia w poprzednim kwartale, w kontekście przebywania na zwolnieniu lekarskim od lutego 2014 roku pozwala przypuszczać, że zgłoszenie do ubezpieczenia społecznego z tytułu współpracy przy prowadzeniu działalności gospodarczej A. S. dokonano w celu uzyskania wysokich świadczeń z ubezpieczenia chorobowego. W ocenie organu rentowego trudno jest ocenić, czy działania podejmowane przez ubezpieczoną miały charakter stały i zorganizowany oraz czy ze względu na częstotliwość

podejmowanych działań wymagały poświęcenia znacznego czasu w okresie od 1 listopada 2013 roku do 31 stycznia 2014 roku. Zdaniem organu rentowego zgłoszenie do ubezpieczeń społecznych A. S. jako osoby współpracującej nastąpiło pod pozorem istnienia tytułu ubezpieczenia. Organ rentowy wskazał również, że pomimo zgłoszenia działalności od 19 marca 2012 roku P. S. dotychczas osobiście wykonywał czynności objęte działalnością gospodarczą, jedynie przy pomocy stażysty i również obecnie te czynności wykonuje sam. Ubezpieczona została zgłoszona do ubezpieczenia społecznego jedynie na okres wymagany do nabycia prawa do zasiłku z ubezpieczenia społecznego tj. na okres 3 miesięcy. Nie bez znaczenia pozostaje również fakt, iż przedsiębiorca zadeklarował podstawę wymiaru składek na własne ubezpieczenie w kwocie minimalnej określonej przepisami stanowiącymi. tj. 30 % minimalnego wynagrodzenia. W związku z tym, w ocenie organu rentowego, praca wykonywana przez wnioskodawczynię nie miała na tyle istotnego wymiaru ekonomicznego i organizacyjnego, że może być postrzegana jako współpraca przy prowadzeniu tej działalności (k.33-37 akt ZUS).

W dniu 17 marca 2014 roku odwołanie od powyższej decyzji wniósł płatnik składek P. S. podnosząc, iż nie zgadza się z przedmiotową decyzją(k.4 a.s.). Powyższe odwołanie zostało zarejestrowane po sygnaturą VIII U 806/14.

W odpowiedzi na odwołanie Zakład Ubezpieczeń Społecznych Oddział w L. wniósł o jego oddalenie, podtrzymując argumentację zawartą w uzasadnieniu zaskarżonej decyzji(k.5-6 a.s.)

Odwołanie od decyzji z dnia 5 marca 2014 roku wniosła również A. S., domagając się jej zmiany poprzez uznanie, iż jako osoba współpracująca z P. S. podlega obowiązkowemu ubezpieczeniu emerytalnemu, rentowemu i wypadkowemu oraz dobrowolnemu ubezpieczeniu chorobowemu od 1 listopada 2013 roku. W uzasadnieniu podała, że była zaangażowana w działalność firmy poszukującej kontrahentów, wykonując wiele telefonów w sprawie firmy, poszukując za pośrednictwem Internetu dostawców, sprawując opiekę nad stażystą. Nie bez znaczenia pozostaje w jej ocenie fakt, iż miesiące od listopada do marca to sezon „martwy” w branży budowlanej, dlatego ciężko upatrywać dowodów w postaci zwiększonej liczby wystawionych faktur i znacznie zwiększonych przychodów w związanych z działalnością osoby współpracującej. Wyników pracy wnioskodawczyni można oczekiwać w miesiącach późniejszych zwiększenia dochodów (k. 14-16 a.s.). Powyższe odwołanie zostało zarejestrowane pod sygnaturą VIII U 867/14.

W odpowiedzi na odwołanie Zakład Ubezpieczeń Społecznych Oddział w L. wniósł o jego oddalenie, podtrzymując argumentację zawartą w uzasadnieniu zaskarżonej decyzji (k.18-19 a.s.).

Postanowieniem z dnia 28 listopada 2014 roku Sąd zarządził połączenie spraw VIII U 806/14 i VIII 867/14 do łącznego rozpoznania i rozstrzygnięcia (k. 33 v a.s.).

Sąd Okręgowy ustalił i zważył, co następuje:

Od dnia 17 grudnia 2009 roku do stycznia 2012 roku A. S. prowadziła działalność gospodarczą, której przedmiotem był wynajem i dzierżawa maszyn i urządzeń budowlanych oraz specjalistyczne roboty budowlane. Jako osoba współpracująca przy prowadzeniu tej działalności był zgłoszony jej mąż P. S., który zajmował się obsługą sprzętu budowlanego. Jednocześnie pracował jako kierowca w innym przedsiębiorstwie (zaświadczenie k.21 akt ZUS, zeznania wnioskodawcy k.38v-39,71v-72, 98v-98 a.s., zeznania wnioskodawczyni k. 39-39v,73, 98 a.s.).

Od marca 2012 roku P. S. prowadził działalność gospodarczą pod nazwą(...) BAR (...) z siedzibą w S.. Przedmiotem działalności przedsiębiorstwa było świadczenie usług mini-koparką i koparko-ładowarką, montaż przydomowych oczyszczalni ścieków, ogólne usługi budowlane. Prace wykonywał w obrębie 100 kilometrów od miejsca zamieszkania. Od dnia 1 listopada 2013 roku P. S. zgłosił jako osobę współpracującą przy prowadzeniu działalności gospodarczej swoją żonę A. S.. Do jej obowiązków jako osoby współpracującej należało: przedstawianie oferty klientom, udzielanie im pomocy przy wypełnianiu dokumentów zgłoszeniowych do urzędów, zamawianie części oraz paliwa do maszyn budowlanych i samochodu dostawczego oraz ich dowóz na miejsce wykonywania robót budowlanych, sporządzanie faktur, wypełnianie deklaracji podatkowych do urzędu skarbowego, prowadzenie księgowości, dokonywanie wyceny usług dla klientów, prowadzenie komunikacji mailowej z klientami. Obowiązki te wnioskodawczyni wykonywała codziennie. W czasie wykonywania przez nią wyżej wymienionych czynności P. S. pracował na budowach u klientów.

Pracował od 6 do 22, codziennie w innym miejscu. Od października 2013 roku przez pół roku wnioskodawca zatrudniał stażystę, który wykonywał czynności na budowach lub naprawiał koparki. Wynagrodzenie wypłacał mu urząd pracy. Stażysta codziennie podpisywał się na liście obecności w biurze firmy, które znajduje się w domu w którym mieszkają wnioskodawcy, a wnioskodawczyni 3 lub 2 razy w tygodniu zawoziła go na teren budowy i z niej przywoziła. (zeznania wnioskodawcy k.38v-39,71v-72, 98v-98 a.s., zeznania wnioskodawczyni k. 39-39v,73, 98 a.s., zeznania świadków: Z. D. k. 58-59v a.s., I. C. k. 59 a.s., K. S. k.59-59v a.s., L. K. k.59v-60 a.s.)..

Przed zgłoszeniem A. S. w charakterze osoby współpracującej przy prowadzeniu działalności gospodarczej pomagała ona mężowi w ograniczonym zakresie z uwagi na fakt, iż kończyła studia na kierunku administracja w S.. Prowadzi z P. S. stałe wspólne gospodarstwo domowe. W chwili zgłaszania jej jako osoby współpracującej przy prowadzeniu działalności była w ciąży. Od dnia 1 lutego 2014 roku przebywała na zwolnieniu lekarskim. Dziecko urodziła(...) roku. Wcześniej małżonkowie mieli już jedno, ośmioletnie dziecko. Dziećmi w czasie jej współpracy przy prowadzeniu działalności gospodarczej zajmowała się jej matka, mieszkająca w niedalekiej odległości. Po urodzeniu drugiego dziecka, po ok. 3 tygodniach od porodu, wnioskodawczyni powróciła do współpracy z mężem. Ponieważ w czasie jej zwolnienia lekarskiego wnioskodawca zawarł umowę z biurem rachunkowym, które prowadzi księgę przychodów i rozchodów, po powrocie do współpracy jest ona obecnie pośrednikiem między mężem a tym biurem - dowozi dokumenty do biura raz w miesiącu, opłaca składki, podatki wyliczane przez biuro. Nadal zajmuje się rozmowami z klientami, doradza im, w razie potrzeby konsultuje się z mężem. Obecnie obroty firmy są większe, sprzedawanych jest więcej niż poprzednio oczyszczalni ekologicznych, mają coraz więcej klientów, nie licząc okresów martwego sezonu tj. zimy. W 2015 roku małżonkowie dokupili kolejny sprzęt – wywrotkę S., dzięki czemu rozszerzyli usługi również na wywóz ziemi (zeznania wnioskodawcy k.38v-39,71v-72, 98v-98 a.s., zeznania wnioskodawczyni k. 39-39v,73, 98 a.s., zeznania świadka L. K. k.59v-60 a.s.).

Przychody P. S. związane z prowadzoną działalnością wyniosły: w listopadzie 2013 roku- 6046,00 złotych, w grudniu 2013 roku-3.846,00 złotych, w styczniu 2014 roku- 776,50 złotych, w lutym 2014 roku-2439,02 złotych, w marcu 2014 roku-3492,66 złotych, w kwietniu 2014 roku-15877,59 złotych, a maju 2014 roku-5536,57 złotych, w czerwcu 2014 roku-7804,84 złotych, w lipcu 2014 roku-11-691,04 złotych, w sierpniu 2014 roku-14014,60 złotych, we wrześniu 2014 roku-12436,85 złotych, we wrześniu 2014 roku-12436,85 złotych, w październiku 2014 roku-10 873,96 złotych, w listopadzie 2014 roku-10386,21 złotych. (deklaracje k. 90 a.s., książka przychodów i rozchodów k. 34 a.s.). Od marca 2014 roku podatkową księgę przychodów i rozchodów P. S. prowadzi biuro (...) S.C w Ł. (umowa k. 70 a.s). Od czerwca 2014 roku zatrudnił on P. M. w charakterze operatora koparki. W listopadzie 2013 roku zakupił koparko-ładowarkę i (...) (zeznania wnioskodawcy k.38v-39,71v-72, 98v-98 a.s., zeznania wnioskodawczyni k. 39-39v,73, 98 a.s.).

Powyższy stan faktyczny Sąd ustalił na podstawie przywołanych dowodów.

Sąd dał wiarę zeznaniom P. S. i A. K., którzy w swoich relacjach wskazywali okoliczności dowodzące, iż wnioskodawczyni czynności współpracy wykonywała stale i systematycznie, a ich rodzaj był znaczący dla prowadzonej działalności i przyczyniał się do zwiększania dochodów z tej działalności. Okoliczności te w pełni potwierdzone zostały dowodami z dokumentów przedstawionych zarówno przez wnioskodawcę i wnioskodawczynię, jak również znajdujących się w aktach organu rentowego. Ponadto znajdowały potwierdzenie w zeznaniach świadków.

Sąd Okręgowy w całości uwzględnił i dał wiarę również zeznaniom świadków Z. D., I. C., K. S., L. K., ponieważ są wewnętrznie spójne, zgodne, a świadkowie byli osobami obcymi dla odwołujących się (z wyjątkiem L. K.), nie zainteresowanymi wynikiem postępowania. Wskazać należy, że świadkowie byli osobami mających faktyczną możliwość obserwacji ubezpieczonej przy pracy w spornym okresie. Zeznania zostały odebrane w toku postępowania sądowego, po pouczeniu o odpowiedzialności za składanie fałszywych zeznań, nie zawierają sprzeczności, a wzajemnie się uzupełniają. Tak więc brak jest podstaw, by kwestionować ten dowód i zarzucać mu brak obiektywizmu

Wiarygodnością obdarzył Sąd także zebrane w sprawie dowody z dokumentów, których autentyczność i prawdziwość nie została w toku postępowania skutecznie podważona i nie wzbudziła wątpliwości, co do ich rzetelności.

Odwołania wnioskodawców są zasadne.

Z art. 6 ust. 1 pkt 5 ustawy o systemie ubezpieczeń społecznych z dnia 13 października 2015 roku (Dz.U. z 2015 roku, poz. 121) wynika, że obowiązkowo ubezpieczeniom: emerytalnemu i rentowym podlegają osoby prowadzące pozarolniczą działalność oraz osoby z nimi współpracujące. W myśl art. 8 ust. 11 tej ustawy za osobę współpracującą z osobami prowadzącymi pozarolniczą działalność uważa się małżonka, dzieci własne, dzieci drugiego małżonka i dzieci przysposobione, rodziców, macochę, ojczyzna oraz osoby przysposabiające, jeżeli pozostają z nimi we wspólnym gospodarstwie domowym i współpracują przy prowadzeniu tej działalności. Jeżeli kryteria określone dla osób współpracujących spełnia pracownik, to dla celów ubezpieczeń społecznych jest traktowany jak osoba współpracująca (art. 8 ust. 2 ustawy systemowej). Ponadto, stosownie do treści art. 12 ust. 1 ustawy systemowej, obowiązkowo ubezpieczeniom wypadkowemu podlegają osoby podlegające ubezpieczeniom emerytalnemu i rentowym. Natomiast według art. 13 pkt 5 tej ustawy obowiązkowo ubezpieczeniom emerytalnemu, rentowym, chorobowemu i wypadkowemu podlegają osoby współpracujące od dnia rozpoczęcia współpracy przy prowadzeniu pozarolniczej działalności lub wykonywaniu umowy agencyjnej albo umowy zlecenia do dnia zakończenia tej współpracy.

Warunkiem, jaki jest konieczny do uznania danej osoby za osobę współpracującą z osobą prowadzącą pozarolniczą działalność gospodarczą, jest zaliczenie tej osoby do kręgu osób najbliższych dla osoby prowadzącej działalność gospodarczą. Za osobę tę może być uznana tylko osoba, którą poza łączącym ją z prowadzącym działalność gospodarczą pokrewieństwem, pozostaje z nim we wspólnym gospodarstwie domowym – które to warunki niewątpliwie w przedmiotowej sprawie były spełnione pomiędzy ubezpieczoną a płatnikiem. Przy określeniu prowadzenia wspólnego gospodarstwa domowego należy brać pod uwagę następujące okoliczności: wspólny adres zameldowania (zamieszkania), prowadzenie wspólnego budżetu domowego, współpracę w załatwianiu codziennych spraw życiowych. Tym samym przyjąć należy, iż współpracujący to członkowie najbliższej rodziny, pozostający we wspólnym gospodarstwie domowym z osobą prowadzącą działalność gospodarczą, przyczyniający się do prowadzenia działalności, działający na rzecz i w imieniu osoby prowadzącej działalność, zaangażowane w prowadzenie tej działalności.

W niniejszej sprawie okolicznością bezsporną był fakt, iż małżonkowie P. S. i A. S. pozostają we wspólnym gospodarstwie domowym, razem wychowują dzieci i dysponują środkami pieniężnymi – każde z nich podkreślało to w swoich zeznaniach. Jak wskazuje bowiem judykatura, ocena, czy osoba "pozostaje we wspólnym gospodarstwie domowym" zależy od okoliczności konkretnego przypadku, przy czym sam fakt wspólnego zamieszkiwania nie może tu mieć decydującego znaczenia. Cechami charakterystycznymi dla prowadzenia wspólnego gospodarstwa domowego może być udział i wzajemna ścisła współpraca w załatwianiu codziennych spraw związanych z prowadzeniem domu, niezarobkowanie i pozostawanie w związku z tym na całkowitym lub częściowym utrzymaniu osoby, z którą się gospodarstwo domowe prowadzi, a wszystko to dodatkowo uzupełnione cechami stałości, które tego typu sytuację charakteryzują (wyrok Sądu Apelacyjnego w Białymstoku z dnia 27 lutego 2013 r., III AUa 511/12).

Kwestią sporną, poddaną ocenie Sądu Okręgowego, było więc jedynie ustalenie czy stosunek prawny łączący wnioskodawcę i wnioskodawczynię od 1 listopada 2013 roku spełniał kryterium uznania go za „współpracę przy prowadzeniu działalności gospodarczej”. Dlatego też przedmiotem rozpoznania Sądu w niniejszej sprawie było zweryfikowanie ustaleń faktycznych poczynionych przez Zakład Ubezpieczeń Społecznych, zwieńczonych sporną decyzją stwierdzającą, że A. S. nie podlega ubezpieczeniom społecznym od 1 listopada 2013 roku jako osoba współpracująca przy prowadzeniu działalności gospodarczej przez jej męża P. S..

Przeprowadzone w tym kierunku postępowanie dowodowe, w szczególności oparte na nim wnioskowanie, doprowadziło Sąd Okręgowy do przekonania, że ubezpieczona – wbrew ustaleniom pozwanego organu ubezpieczeniowego – współpracowała z płatnikiem P. S. przy prowadzeniu przez niego pozarolniczej działalności gospodarczej.

Mając na względzie specyfikę postępowania w sprawach ubezpieczeń społecznych oraz fakt, iż w przedmiotowej sprawie pomiędzy wnioskodawczynią, a organem ubezpieczeń społecznych powstał spór dotyczący obowiązku

ubezpieczeń społecznych – Sąd Okręgowy uznał, iż przy rozstrzygnięciu niniejszej sprawy zasadnicze znaczenie winna znaleźć zasada wyrażona w art. 6 k.c., zastosowana odpowiednio w postępowaniu z zakresu ubezpieczeń społecznych. Zgodnie bowiem z treścią art. 6 k.c. ciężar udowodnienia faktu spoczywa na osobie, która z faktu tego wywodzi skutki prawne. Sama zasada skonkretyzowana w art. 6 k.c., jest jasna. Ten, kto powołując się na przysługujące mu prawo, żąda czegoś od innej osoby, obowiązany jest udowodnić fakty (okoliczności faktyczne) uzasadniające to żądanie, ten zaś, kto odmawia uczynienia zadość żądaniu, a więc neguje uprawnienie żądającego, obowiązany jest udowodnić fakty wskazujące na to, że uprawnienie żądającemu nie przysługuje

Przenosząc powyższą regułę na grunt niniejszej sprawy przyjąć należy, iż skarżący, zaprzeczając twierdzeniom organu rentowego, który na podstawie przeprowadzonego postępowania kontrolnego dokonał niekorzystnych dla niej ustaleń, winni byli w postępowaniu przed sądem nie tylko podważyć trafność poczynionych w ten sposób ustaleń dotyczących obowiązku ubezpieczeń społecznych, ale również, nie ograniczając się do polemiki z tymi ustaleniami, wskazać na okoliczności i fakty znajdujące oparcie w materiale dowodowym, z których możliwym byłoby wyprowadzenie wniosków i twierdzeń zgodnych z jej stanowiskiem reprezentowanym w odwołaniu od decyzji. Według Sądu Okręgowego, w przedmiotowej sprawie wnioskodawcy – za pomocą swoich zeznań i zawnioskowanych przez siebie świadków, jak również przedłożonych dokumentów – zdołali podważyć i obalić ustalenia dokonane przez organ rentowy w spornej decyzji.

Jak w ramach utrwalonego stanowiska przyjmuje judykatura, cechami konstytutywnymi pojęcia "współpraca przy działalności gospodarczej", o której mowa w art. 8 ust. 11 ustawy z dnia 13 października 1998 roku o systemie ubezpieczeń społecznych są występujące łącznie: a) istotny ciężar gatunkowy działań współpracownika, które nie mogą mieć charakteru wtórnego, b) bezpośredni związek z przedmiotem działalności gospodarczej, c) stabilność i zorganizowanie oraz d) znaczący czas i częstotliwość podejmowanych robót (wyrok Sądu Najwyższego z dnia 6 stycznia 2009 r., II UK 134/08; podobnie wyrok Sądu Najwyższego z dnia 23 kwietnia 2010 r., II UK 315/09). W uzasadnieniu drugiego ze wskazanych wyroków Sąd Najwyższy stwierdził, iż zgodnie ze słownikiem języka polskiego współpraca oznacza pracę wykonywaną wspólnie z kimś innym; działalność prowadzoną wspólnie; działanie wraz z innymi w ramach jednego przedsięwzięcia; branie udziału w zbiorowej pracy. Z wykładni literalnej wynika zatem, iż termin współpraca przy prowadzeniu działalności, którym operuje art. 8 ust. 11 ustawy systemowej zakłada, że współpracujący ma istotny wpływ na tę działalność. Wartość działania w ramach współpracy musi być także znacząca. Nie bez przyczyny stawiano w literaturze wymaganie, by odnosić ową współpracę i jej wartość do zysku przedsięwzięcia gospodarczego, prowadzonego przez małżonka (por. Z. Myszką, glosa do wyroku Sądu Najwyższego z dnia 28 września 1994, II UZP 27/94, PiZS 1995 nr 5, s. 74-82). Z terminem współpraca wiąże się także cecha stałości, w sensie stabilności ekonomiczno - zawodowej osoby zainteresowanej. Ważne jest istnienie pewnego związania z pracą wykonywaną w ramach współpracy przy prowadzeniu działalności gospodarczej. Zasadne jest też przyjęcie, że wykonywana przez osoby współpracujące działalność powinna charakteryzować się zorganizowaniem i pewną ciągłością.

Za współpracę przy prowadzeniu działalności gospodarczej powodującą obowiązek ubezpieczeń emerytalnego i rentowych uznać należy taką pomoc udzieloną przedsiębiorcy przez jego małżonka, która ma charakter stały i bez której stanowiące majątek wspólny małżonków dochody z tej działalności nie osiągałyby takiego pułapu, jaki zapewnia ich współdziałanie przy tym przedsięwzięciu. Ocena, czy w konkretnej sytuacji pomoc świadczona przez małżonka może być uznawana za współpracę w rozumieniu art. 8 ust. 11 ustawy z 1998 roku o systemie ubezpieczeń społecznych, stanowiącą w myśl art. 6 ust. 1 pkt 5 tej ustawy podstawę do objęcia tej osoby obowiązkowymi ubezpieczeniami: emerytalnym i rentowymi, wymaga uprzednich ustaleń faktycznych co do charakteru i rodzaju tych czynności (wyrok Sądu Najwyższego z dnia 20 maja 2008 r., II UK 286/07). Dla możliwości uznania za osobę współpracującą konieczne jest również ustalenie okoliczności współpracy przy prowadzeniu tej działalności, co nie może być rozumiane, jako wykonywanie jakichkolwiek czynności na rzecz tej działalności, ale prac takiego rodzaju, rozmiaru i częstotliwości, że mają one wymiar ekonomiczny i organizacyjny na tyle istotny, iż mogą być postrzegane, jako współpraca przy prowadzeniu tej działalności.

Przenosząc powyższe rozważania na grunt przedmiotowego postępowania, należy wskazać, iż w świetle zgromadzonego w sprawie materiału dowodowego niewątpliwie można było uznać, że wnioskodawczyni skutecznie podejmowała czynności, ułatwiające prowadzenie przez odwołującego działalność usługową tj. przedstawiała oferty klientom, udzielała im pomocy przy wypełnianiu dokumentów zgłoszeniowych do urzędów, zamawiała części oraz paliwa do maszyn budowlanych i samochodu dostawczego i dowoziła je na miejsce wykonywania robót budowlanych, sporządzała faktury, wypełniała deklaracje do Urzędu Skarbowego, prowadziła księzkę przychodów i rozchodów, dokonywała wyceny usług dla klientów, prowadziła komunikację mailową z klientami, czym przyczyniała się do zwiększenia przez niego dochodów, a wskazane czynności wykonywała stale. Wskazać należy, że P. S. z racji obowiązków związanych ze świadczeniem usług budowlanych, nie miał możliwości wykonywania czynności, którymi zajmowała się wnioskodawczyni.

Odnosząc się natomiast do stanowiska, zgodnie z którym nie zachodziła uzasadniona gospodarczo potrzeba współpracy przy prowadzeniu przez niego pozarolniczej działalności, wskazać należy, iż potrzeba podjęcia przez wnioskodawczynię tej współpracy podyktowana było faktem, iż działalność stale się rozwijała na co wskazuje fakt, iż P. S. zatrudnił pracownika od czerwca 2014 roku oraz zakupił nowy sprzęt do wykonywania usług budowlanych w listopadzie 2013 roku. Ponadto istotnym w sprawie jest fakt, że po urodzeniu dziecka wnioskodawczyni powróciła do współpracy z mężem i nadal ja wykonuje.

Podnoszona w treści decyzji sytuacja finansowa P. S. w miesiącach: listopadzie i grudniu 2013 roku, również nie jest przeszkodą do podjęcia przez A. S. współpracy z wnioskodawcą przy prowadzeniu pozarolniczej działalności. Organ rentowy pomija okoliczność, że prowadzona przez zainteresowanego pozarolnicza działalność cechuje się sezonowością - w świetle treści dokumentów w postaci wydruków z książki przychodów i rozchodów księgowych za okres listopada 2013 roku do listopada 2014 roku w okresie wiosennym i letnim wzrosły bowiem, przychody P. S. uzyskiwane ze sprzedaży usług.

Zaznaczyć w tym miejscu należy, że na osobie prowadzącej pozarolniczą działalność spoczywa obowiązek finansowania w całości z własnych środków składek na ubezpieczenia społeczne osoby współpracującej (art. 16 ust. 5 lit. a ustawy systemowej), brak jest natomiast obowiązku zapłaty wynagrodzenia jak w przypadku stosunku pracy. Wskazać należy, że sama wysokość zadeklarowanej podstawy wymiaru składek, choć faktycznie nakierowana jest na uzyskanie możliwie wysokich świadczeń od ZUS, nie może być wystarczająca dla zakwestionowania tytułu do ubezpieczenia. Zadeklarowana kwota mieści się w dopuszczalnych granicach.

W pełni przy tym podzielić należy stanowisko, że podjęcie współpracy przez kobietę w ciąży przy prowadzeniu pozarolniczej działalności, nawet gdyby głównym motywem było uzyskanie przez nią świadczeń z ubezpieczeń społecznych nie jest naganne, ani tym bardziej sprzeczne z prawem, jeżeli współpraca ta była faktycznie wykonywana (por. wyrok S.N. z dnia 6 lutego 2006 r. w sprawie III UK 156/05, publik. LEX nr 272549).

W świetle przedstawionych wyżej okoliczności uznać należało, że istniała gospodarczo uzasadniona potrzeba podjęcia przez A. S. współpracy z P. S. przy prowadzeniu pozarolniczej działalności.

Podsumowując, przeprowadzone w przedmiotowej sprawie postępowanie dowodowe wykazało, że A. S. spełniała od dnia 1 listopada 2013 roku łącznie wszystkie przesłanki z art. 8 ust. 11 ustawy systemowej do uznania ją za osobę współpracującą z osobą prowadzącą pozarolniczą działalność.

Z tych względów orzeczono jak w sentencji wyroku.